

Galloudec Het is altijd maar één man die sterft. Geteld worden de doden.

Debuisson De dood is het masker van de revolutie.

Sasportas Als ik hier wegga, zullen er anderen in de kooien hangen, met een witte huid, tot de zon ze zwart blakert. Dan zullen er velen geholpen zijn.

Galloudec Misschien kunnen we beter een guillotine opstellen. Dat is properder. Geen betere schoonmaakster dan de Rode Weduwe.

Debuisson Het lief van de voorsteden.

Sasportas Ik blijf erbij dat een kooi een goede zaak is voor een withuid, als de zon hoog genoeg staat.

Galloudec We zijn hier niet om mekaar onze huidskleur voor te houden, burger Sasportas.

Sasportas We zijn niet gelijk, zolang we mekaar de huid niet hebben afgestroopt.

Debuisson Dat was een slecht begin. Laten we onze maskers opzetten. Ik ben wie ik was: Debuisson, zoon van slavenhouders op Jamaica, met erfrecht op een plantage met vierhonderd slaven. Teruggekeerd in de schoot van de familie om zijn nalatenschap te aanvaarden. Weg vanonder de bewolkte hemel in Europa, troebel door de brandwalm en de bloeddamp van de nieuwe filosofie, terug naar de zuivere lucht van de Caraïben. De verschrikkingen van de revolutie hebben hem de ogen geopend voor de eeuwige waarheid dat al het oude beter is dan al het nieuwe. Trouwens, ik ben dokter, een helper van de mensheid zonder aanzien des persoons, of het een meester is of een slaaf. Ik genees de een voor de ander, opdat alles blijft zoals het is, zolang het duurt, mijn gezicht het roze gezicht van de slavenhouder, die op deze wereld niets anders hoeft te vrezen dan de dood.

Sasportas En zijn slaven.

Debuisson Wie ben jij, Galloudec.

Galloudec Een Bretoense boer, die de revolutie heeft leren haten in de bloedregen van de guillotine, ik wou dat er meer regen gevallen was, en niet alleen over Frankrijk, trouwe dienaar van de geachte heer Debuisson, en ik geloof in de heilige orde van de monarchie en van de kerk. Ik hoop dat ik dat niet te dikwijls zal moeten bidden.

Debuisson Je bent twee keer uit je rol gevallen, Galloudec. Wie ben je.

Galloudec Een Bretoense boer, die de revolutie heeft leren haten in de bloedregen van de guillotine. De trouwe dienaar van de geachte heer Debuisson. Ik geloof in de heilige orde van de monarchie en van de kerk.

Sasportas *Parodieert*

Ik geloof in de heilige orde van de monarchie en van de kerk. Ik geloof in de heilige orde van de monarchie en van de kerk.

Debuisson Sasportas. Jouw masker.

Galloudec Voor jou zou het niet lastig moeten zijn de slaaf te spelen, Sasportas, in je zwarte huid.

Sasportas Op de vlucht voor de zegevierende zwarte revolutie op Haïti heb ik me aangesloten bij de heer en meester Debuisson, omdat God me voor de slavernij heeft geschapen. Ik ben zijn slaaf. Is dat voldoende.

Galloudec applaudisseert.

Sasportas De volgende keer zal ik je met het mes antwoorden, burger Galloudec.

Galloudec Ik weet dat jij de moeilijkste rol hebt, Sasportas. Hij is je op het lijf geschreven.

Sasportas Met de zweepen die op andere lijven een nieuw alfabet zullen schrijven, als wij ze in handen hebben.

Debuisson Zegevierende revolutie is niet goed. Zo iets zeg je niet in het bijzijn van meesters. Zwarte revolutie is ook niet goed. Zwart doen aan oproer, hooguit, niet aan revolutie.

Sasportas Heeft de revolutie niet gezegevierd op Haïti. De zwarte revolutie.

Debuisson Het schuim heeft gezegevierd. Op Haïti is het schuim aan de macht.

Sasportas spuwt.

Debuisson Je spuwt in de verkeerde

richting: ik ben je meester. Zeg het nu Sasportas Op de vlucht voor het schuim.

Dat van Haïti een riool heeft gemaakt.

Galloudec Riool is goed. Je leert vlug bij, Sasportas.

Debuisson Neem je handen van je gezicht en kijk naar het vlees dat in deze kooi aan het sterven is. Jij ook, Galloudec. Het is jouw en jouw en mijn vlees. Het gekreun ervan is de Marseillaise van de lijven waar de nieuwe wereld op wordt gebouwd. Leer die melodie. We zullen ze nog lang horen, of we willen of niet, het is de melodie van de revolutie, van onze arbeid. Velen zullen sterven in deze kooi, vòòr ons werk gedaan is. Velen zullen sterven in deze kooi, omdat we ons werk doen. Dat is wat we voor ons gelijken met ons werk bereiken, en misschien alleen maar dat. Als onze maskers te vroeg scheuren, is onze plaats de kooi. De revolutie is het masker van de dood. De dood is het masker van de revolutie.

Een reusachtige zwarte komt op.

Debuisson Dat is de oudste slaaf van mijn familie. Hij is doof en stom, iets tussen mens en hond. Hij zal in de kooi spuwen. Misschien kun je dat ook beter doen, Sasportas, om je zwarte huid te leren haten voor de tijd dat we het kunnen gebruiken. Dan zal hij mijn schoenen kussen, kijk, hij likkebaardt al, en hij zal mij, zijn oude en nieuwe meester, knorrend van plezier op zijn rug binnendragen in het huis van mijn vaderen. De familie opent haar schoot, morgen begint onze arbeid.

De reusachtige zwarte spuwt in de kooi, kijkt naar Sasportas, maakt een buiging voor Galloudec, kust de schoenen van Debuisson en draagt hem op zijn rug weg. Galloudec en Sasportas volgen achter elkaar.

DE REVOLUTIE IS HET MASKER VAN DE DOOD DE DOOD IS HET MASKER VAN DE REVOLUTIE DE REVOLUTIE IS HET MASKER VAN DE DOOD DE DOOD IS HET MASKER VAN DE REVOLUTIE DE REVOLUTIE IS HET MASKER VAN DE DOOD DE DOOD IS HET MASKER VAN DE REVOLUTIE DE REVOLUTIE IS HET MASKER VAN DE DOOD DE DOOD IS HET MASKER VAN DE REVOLUTIE DE REVOLUTIE IS HET MASKER VAN DE DOOD DE DOOD IS HET MASKER VAN DE REVOLUTIE DE REVOLUTIE IS HET MASKER VAN DE DOOD DE DOOD IS HET MASKER

Terugkeer van de Verloren Zoon. Vader en moeder in een open kast. Op een troon Eersteliefde. Debuisson Galloudec Sasportas door slaven ontkleed en gekostumeerd; Debuisson als slavenhouder, Galloudec als opzichter met zweep, Sasportas als slaaf.

Eersteliefde Kleine Victor heeft revolutie gespeeld. Nu keert hij terug in de schoot van de familie. Terug bij papa met z'n hersenpan vol wormen. Terug bij mama met haar reuk van verrotte bloemen. Heb je je pijn gedaan, kleine Victor. Kom nader en toon je wonden. Ken je me niet meer. Je hoeft niet bang te zijn, kleine Victor. Niet voor mij. Niet voor je eerste liefde. Die je bedrogen hebt met de revolutie, jouw door bloed besmeurde tweede. Met wie je tien jaar lang in de goot hebt gerold, het gepeupel als concurrent. Of in de lijkenhuizen, waar ze haar buit telt. Ik ruik haar parfum van stalmest. Traantjes, kleine Victor. Hield je zo veel van haar. Och Debuisson. Ik heb het je gezegd, ze is een hoer. De slang met de bloedslurpende schaamspleet. De slavernij is een natuurwet, zo oud als de mensheid. Waarom zou ze voor haar ophouden. Kijk naar mijn slaven, en naar de jouwe, onze eigendom. Hun hele leven zijn ze beesten geweest. Zouden het opeens mensen zijn, toch niet omdat het in Frankrijk op een papier staat. Nauwelijks leesbaar door al het bloed, veel meer dan er hier voor de slavernij gevloeid is, op dit mooie Jamaica van jou en van mij. Ik zal je een verhaal vertellen: Op Barbados hebben ze een planter doodgeslagen twee maanden nadat de slavernij was afgeschaft. Ze zijn naar hem gekomen, zijn bevrijde mensen. Ze gingen op hun knieën als in de kerk. En weet je wat ze wilden. Terug in de geborgenheid van de slavernij. Zo is de mens: zijn eerste thuis is de moeder, een gevangenis. *Slaven heffen de moeder in de kast haar rok boven haar hoofd.* Hier staat het open, het stulpje, hier gaapt hij, de schoot van de familie. Je hoeft maar te zeggen dat je terugwil en ze stopt je erin, het idioote wijf, de eeuwige moeder. De arme man op Barbados heeft het niet zo goed getroffen. Met knuppels hebben ze hem doodgeklopt, zijn niet meer slaven, als een dolle hond, omdat hij hen niet terug wou nemen, uit de kouwe lente van hun vrijheid terug onder de geliefde zweep.